

Sygnatura akt XII C 554/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 15 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Hanna Ratajczak

Protokolant:Starszy sekretarz sądowy Katarzyna Słup-Ostrawska

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2018 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. G.

- o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 299.584,82zł (dwieście dziewięćdziesiąt dziewięć tysięcy pięćset osiemdziesiąt cztery złote 82/100) wraz z odsetkami umownymi wynoszącymi równowartość czterokrotności kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 153.412,19zł od dnia 6 grudnia 2017r. do dnia zapłaty;

II. Kosztami postępowania obciąża pozwanego i wobec powyższego zasądza od niego na rzecz powoda kwotę 14.980zł tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz 10.817zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Hanna Ratajczak

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 06 grudnia 2017 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 153.412,19 zł tytułem należności głównej oraz 146.172,63 zł tytułem odsetek naliczonych do dnia 03 grudnia 2017 roku.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 19 maja 2017 roku skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty. W treści wezwania poinformował pozwanego, iż w braku możliwości dokonania jednorazowej spłaty należności istnieje możliwość zawarcia ugody/porozumienia w spłacie wymagalnego zadłużenia. Wierzytelność jest w pełni wymagalna i mimo wezwania do zapłaty pozwany swoich należności względem powoda nie uregulował ani nie zawarł z powodem umowy ugody co do spłaty swoich wierzytelności.

Postanowieniem z dnia 27 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy (...) w L. przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w P., albowiem stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Nakazem zapłaty z dnia 27 lutego 2018 roku (k. 60) wydanym w postępowaniu upominawczym Referendarz Sądowy nakazał pozwanemu M. G. aby zapłacił stronie powodowej kwotę 299.584,82 zł wraz z odsetkami umownymi wynoszącymi równowartość czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 153.412,19 zł od dnia 6 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3.762,00 zł zwrotu kosztów procesu, w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia niniejszego nakazu, albo wniósł w tymże terminie do tutejszego Sądu sprzeciw.

Pismem z dnia 21 marca 2018 roku (k. 66- 69) pozwany M. G. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, że na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów nie sposób wykazać pierwotnej treści umowy, daty wymagalności poszczególnych kwot składających się na należność główną ani sposobu wyliczenia odsetek. Nadto z ostrożności procesowej pozwany podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia. W ocenie pozwanego powód nie wykazał dochodzonego roszczenia zarówno co do zasady jak i co do wysokości.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 23 kwietnia 2018 roku (k. 77- 128) powód wskazał, że zawarcie umowy kredytowej między powodem, a pozwanym jest bezsporne. Kredyt został udzielony w ramach limitu kredytowego w kwocie 230.000 zł z przeznaczeniem na sfinansowanie bieżącej działalności gospodarczej. Okres wykorzystania i spłaty kredytu upłynął z dniem 16 lipca 2011 roku. Nadto w dniu 23 października 2013 roku strony zawarły umowę ugody, na mocy której pozwany uznał dług z tytułu kredytu wynoszący na dzień 23 października 2013 roku łącznie 293.695,58 zł. Pozwany zobowiązał się do spłaty kredytu na warunkach ustalonych w ugodzie zgodnie z harmonogramem spłaty. Do maja 2015 roku pozwany dokonywał spłaty zadłużenia zgodnie z postanowieniami umowy ugody.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska procesowe.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

W dniu 16 lipca 2010 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. i pozwany M. G. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...)U. (...) M. G. zawarli umowę kredytu nr (...), udzielanego w ramach „Szybkiego limitu kredytowego”. Powód udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 230.000 zł, przy czym okres wykorzystania i spłaty kredytu upływał z dniem zakończenia okresu kredytowania tj. z dniem 16 lipca 2011 roku. Spłata kredytu została zabezpieczona wekslem własnym in blanco wystawionym przez kredytobiorcę wraz z deklaracją wekslową, klauzulą potrącenia należności z tytułu kredytu z rachunku bieżącego (...) nr (...) prowadzonego w (...) S.A. oddział 2 w P., pełnomocnictwo do rachunku bieżącego prowadzonego w (...) Bank (...) S.A., poręczenie (...) sp. z o.o. w P. do 60% kwoty kredytu, nie więcej niż 138.000 zł.

Nadto w §14 przedmiotowej umowy strony ustaliły, że w przypadku niedotrzymania przez Kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej powód może wypowiedzieć umowę kredytu albo obniżyć kwotę przyznanego kredytu. Termin wypowiedzenia przez powoda umowy kredytu wyniósł 30 dni, a w przypadku zagrożenia upadłością kredytobiorcy 7 dni, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia zawiadomienia o wypowiedzeniu.

Z uwagi na trudną sytuację finansową pozwany stracił zdolność kredytową, nie spłacił terminowo zobowiązania. W dniu 23 października 2013 roku strony zawarły umowę ugody. Na dzień jej podpisania zadłużenie wynikające z umowy pierwotnej opiewało na kwotę 293.695,58 zł w tym z tytułu należności głównej 189.105,10 zł, z tytułu niespłaconych odsetek naliczonych do dnia 22 października 2013 roku łącznie 104.590,48 zł.

Zgodnie z treścią §2 ust. 2 umowy ugody pozwany uznał w całości wyżej opisane zobowiązanie. Spłata zobowiązania miała nastąpić zgodnie z harmonogramem stanowiącym załącznik do umowy ugody, przy czym termin spłaty ostatniej raty wyrównującej ustalono na dzień 25 stycznia 2026 roku. Nadto strony ustaliły, że niespłacenie w ustalonych terminach zadłużenia lub jego części spowoduje, że od dnia następnego niespłacona kwota stanie się zadłużeniem przeterminowanym.

W §10 umowy ugody strony ustaliły, że bank może wypowiedzieć umowę ugody w przypadku gdy wiarytelność objęta ugodą lub którąkolwiek z jej rat nie zostanie spłacona w terminie określonym w umowie ugody, zostanie ujawnione świadome działania dłużnika na szkodę banku zmierzające do uniknięcia spłaty zadłużenia, a w szczególności

podawanie fałszywych danych lub zatajenie informacji niezbędnych do dokonania oceny sytuacji majątkowej dłużnika, oraz gdy dłużnik nie będzie realizował warunków umowy ugody.

Termin wypowiedzenia przez bank umowy wynosi 7 dni licząc od dnia następnego po dniu doręczenia zawiadomienia o wypowiedzeniu. Po upływie okresu wypowiedzenia całe zadłużenie z tytułu kredytu stanie się natychmiast wymagalne.

Pozwany do maja 2015 roku spłacał raty zobowiązania zgodnie z ustalonym harmonogramem.

Z powodu braku dalszej spłaty zadłużenia powód pismem z dnia 09 stycznia 2017 roku wypowiedział umowę ugody, jednocześnie wskazując, iż termin wypowiedzenia wynosi 7 dni od dnia następnego po dniu doręczenia wypowiedzenia.

Zobowiązanie w wyznaczonym terminie nie zostało spełnione, dlatego powód pismem z dnia 19 maja 2017 roku skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 291.220,73 zł w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Nadto powód w treści pisma poinformował, że w przypadku braku możliwości dokonania jednorazowej spłaty należności istnieje możliwość zawarcia porozumienia lub umowy ugody, ustalających warunki spłaty zadłużenia.

Do dnia złożenia pozwu zobowiązanie nie zostało uregulowane.

Dowód: kopia umowy kredytu nr (...) (k. 78- 80), kopia wniosku o podjęcie decyzji (k. 81- 82), kopia umowa ugody (k. 83- 84), kopia harmonogramu spłat kredytu (k. 85- 88), zestawienie operacji za okres od 20.03.2014- 08.05-2015 roku (k. 89- 91v), kopia wypowiedzenia umowy wraz z awizowaną przesyłką (k. 92, 93-93v) , uchwała nr (...) (...) (k. 95-96), rozliczenie kredytu (k. 97- 98v), wezwanie do zapłaty wraz z awizowaną przesyłką (k. 21, 22-22v), umowa rachunku bieżącego (k. 23- 25)

Przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Sąd dał wiarę powołanym wyżej dokumentom oraz ich odpisom i kserokopiom, albowiem nie były przez strony kwestionowane, jak również nie budziły wątpliwości Sądu. Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z art. 244 § 1 kpc dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Z kolei w świetle art. 245 kpc dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Przede wszystkim nie budziła najmniejszych wątpliwości obszerna dokumentacja dotycząca umowy kredytu. Wynika z niej jednoznacznie jak wyglądała spłata zobowiązania przez pozwanego, jakie procedury zostały wdrożone i w jaki sposób była restrukturyzowana umowa główna. Żadna ze stron nie podważała okoliczności wynikających z tych dokumentów.

Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego z uwagi na jego niestawiennictwo. Należy zważyć, że pozwany był trzykrotnie wzywany do stawiennictwa na rozprawie. Sąd wezwał pozwanego na rozprawę w dniu 15 listopada 2018 roku do osobistego stawiennictwa pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania. Przesyłka została prawidłowo doręczona (podwójne awizo) na adres, pod którym pozwany dotąd odbierał korespondencję osobiście. Pozwany nie usprawiedliwił swojej nieobecności, nie stawił się na wezwanie Sądu, wobec czego Sąd na podstawie dotąd zebranego materiału dowodowego wydał orzeczenie.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

Zgodnie z treścią art. 505 §1 i 2 zd. 1 kpc w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc, a przewodniczący wyznacza rozprawę i zarządza doręczenie powodowi sprzeciwu razem z wezwaniem na rozprawę. Nakaz zapłaty traci moc w części zaskarżonej sprzeciwem.

Pozwany w treści złożonego sprzeciwu zakwestionował zgłoszone roszczenie zarówno co do zasady jak i co do wysokości oraz podniósł zarzut przedawnienia.

Z uwagi na powyższe, Sąd w pierwszej kolejności badał, czy roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu.

Zgodnie z treścią art. 118 kc termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi 3 lata.

Strony zawarły umowę kredytu w dniu 16 lipca 2010 roku, termin spłaty zobowiązania został przez strony ustalony na dzień 16 lipca 2011 roku. Wobec braku terminowej spłaty zobowiązania strony zawarły umowę ugody w dniu **23 października 2013 roku**, która ustalała sposób i terminy spłaty zadłużenia. Jednocześnie zawierając umowę ugody pozwany uznał kwotę zadłużenia wynoszącą na dzień podpisania umowy 293.695,58 zł. Następnie zgodnie z nowo ustalonym harmonogramem pozwany regulował zobowiązanie. Ostatniej wpłaty dokonał w **maju 2015 roku**.

Mając na uwadze powyższe, uznać należy zatem, że powód składając w dniu **06 grudnia 2017 roku** pozew dochował 3 letniego terminu wynikającego z treści art. 118 kc.

Roszczenie strony powodowej należało uznać za zasadne. Strony łączyła umowa kredytu nr (...), na mocy, której powód pozostawił do dyspozycji pozwanego kwotę 230.000 zł. Pierwotnie termin spłaty zobowiązania był ustalony na dzień 16 lipca 2011 roku. Z uwagi na trudną sytuację finansową pozwanego strony zawarły umowę ugody, która na nowo ustaliła harmonogram spłat kredytu. Ostatecznie pozwany miał dokonać całkowitej spłaty zobowiązania w dniu 25 stycznia 2026 roku. Od maja 2015 roku pozwany nie spłaca zadłużenia, dlatego powód wystąpił na drogę sądową.

Pozwany kwestionował wysokość roszczenia co do zasady jak i co do wysokości, albowiem z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów nie wynika wysokość roszczenia, nie jest możliwe ustalenie daty wymagalności kwoty głównej, ani sposobu wyliczenia odsetek.

Sąd w toku postępowania badał zasadność podniesionych przez pozwanego zarzutów w treści złożonego sprzeciwu od nakazu zapłaty, dotyczących łączącego strony stosunku podstawowego.

Zgodnie z art. 69 ustawy Prawo Bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz.U. Nr 140, poz. 939 ze zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Zgodnie z zasadami obowiązującymi w procedurze cywilnej ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc, art. 6 kc). Art. 6 kc określa reguły dowodzenia, to jest przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne.

W myśl zatem ogólnych zasad na pozwanym spoczywał ciężar dowodu w odniesieniu do zarzutów i twierdzeń podniesionych w treści sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Mając na uwadze treść sprzeciwu oraz w/w przepisy, należy stwierdzić, że samo zakwestionowanie przez pozwanego wysokości roszczenia nie jest dla Sądu wystarczające, do uznania stanowiska strony pozwanej. W toku postępowania dowodowego M. G. nie wykazał, że roszczenie nie istnieje bądź istnieje, ale w innej wysokości. Pozwany na poparcie swojego stanowiska nie zaprezentował żadnego materiału dowodowego, również nie stawił się na wezwanie Sądu celem jego przesłuchania, wobec czego dowód ten Sąd pominął.

Sąd pragnie podkreślić, że strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody (art. 3 kpc). Nadto jak stanowi art. 233 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu.

Strona powodowa w treści pisma procesowego z dnia 23 kwietnia 2018 roku odniosła się do stanowiska pozwanego, nadto zaprezentowała materiał dowody tj. dokumentację, z której jasno wynika wysokość zadłużenia pozwanego. Co należy podkreślić prawdziwość złożonych dokumentów nie była przez pozwanego kwestionowana, nadto treść złożonych dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu.

Z przedłożonej dokumentacji wynika, że po stronie pozwanego wystąpiły kłopoty finansowe uniemożliwiające mu terminową realizację zobowiązania. Wobec powyższego doszło między stronami do restrukturyzacji umowy kredytu. W dniu 23 października 2013 roku została zawarta umowa ugody, wówczas pozwany uznał istniejące zadłużenia i przystąpił do jego spłaty zgodnie z nowym harmonogramem. Pozwany wówczas nie kwestionował wysokości zadłużenia, a przeciwne okoliczności nie zostały przez stronę pozwaną wykazane.

Z przedłożonych przez powoda dokumentów wynika treść stosunku łączącego obie strony postępowania, wysokość zadłużenia, nadto zasady obliczania odsetek od należności głównej. Wezwanie do zapłaty z dnia 19 maja 2017 roku zostało prawidłowo doręczone. Ponadto mimo przedłożenia przez powoda w/w dokumentów pozwany nie odniósł się do nich w żadnym zakresie, przede wszystkim nie stawiał się celem przeprowadzenia dowodu z jego przesłuchania.

O odsetkach ustawowych od zasądzonej należności głównej Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc. Zgodnie z treścią przywołanego przepisu jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Wobec powyższego Sąd przyjął, że pozwany pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia od 06 grudnia 2017 roku tj. od dnia złożenia pozwu.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 299.584,82zł wraz z odsetkami umownymi wynoszącymi równowartość czterokrotności kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 153.412,19 zł od dnia 6 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty, o czym orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc i obciążył nimi pozwanego jako stronę przegrywającą proces. Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 14.980 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz 10.817 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Na koszty sądowe składa się opłata od pozwu w wysokości 14.980 zł, uiszczona pierwotnie w kwocie 3.745 zł, a następnie uzupełniona kwotą 11.235 zł. Na koszty zastępstwa procesowego składają się stawka minimalna w wysokości 10.800 zł oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając na uwadze powyższe na podstawie wyżej powołanych przepisów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SOO Hanna Ratajczak

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego;
3. Przedłożyć za 14 dni lub z apelacją.

Poznań, dnia 5 grudnia 2018 r

SSO Hanna Ratajczak